

чителна височина. Около половината на пътя отъ Търново случи се да се катеримъ по стръмнината на камъненъ единъ планински рѣгъ, по едва що заправенъ и не свършенъ още пътъ. «Тукъ турцитѣ новъ пътъ наченаха да правѣтъ, стария обикаля далечъ отъ дѣсно!» каза ми проводника. Въ Плаково стигнахме надвечеръ и спрѣхме почти при самото влизане въ селото въ чистичкѣ единъ камъненъ ханъ.

Узнахме отъ домакиначе опълчението имало тукъ почивка; по неговото мнение и огъ тия свѣдѣния, които той ималъ отъ пътниците българе, то трѣбва да е въ Хаинъ Кюи.

«На Балкана» добави домакина, «имало добра битка!»

Макаръ Плаково и да се поразсипало отъ миналитѣ наши войски, които изпообрале тукъ говедата и фуража, нѣ и за насъ останало доста. Намерихме и овесъ, и сѣно, и добра вечеря: млѣко, пражено овче мѣсо, кокошки и доста хубаво червено вино.

Домакина добродушенъ и твърдѣ обича да си поприказва; хвали руситѣ, нѣ не до тамъ му се харесвале казацитѣ. Трѣбва Гавриличитѣ *) да сж се пошегувале съ кокошкитѣ и прасетата му!

Ставамъ на равина и веднага въ пътъ; казватъ че до Хаинъ Кюи имало 8 часа.

Плаково се распрострѣло по течението на бистра една планинска рѣчица, тѣй щото по селото пътувахме около двѣ версти. Богатитѣ дворове съ широкитѣ имъ фруктови градини и огради свидѣлствуватъ за благосъстоянието на жителитѣ. Огъ Плаково пътя изпървенъ върви по политѣ на планински рѣтове, а сетнѣ, кѣмъ слѣдующето село Паровци, наченва да се катери по самия Балканъ.

Паровци — малко и бѣдно едно селце отъ 5 дворове, расположено на половината стръмнина на прохода прѣзъ най високата точка на Балкана въ това мѣсто. Пътя се увива по стръмнина, обрасла съ гжеть лѣсъ. Огъ тукъ е минала и нашата артиллерия, нѣ обозитѣ и телеграфнитѣ кола немогле; трѣбвало е да се ушири и поправи пътя; надѣ

*) Тѣй се казватъ казацитѣ. (прев.)